

jest otázka, zda žalobci přísluší zákonný nebo smluvní nárok, by ho žalovaná obec ustanovila svým trvalým obecním zřízencem. Žalobce opřel svůj nárok na trvalé ustanovení v obecních službách jednak o zákon ze dne 17. prosince 1919 čís. 16 Sb. z. a n. z roku 1920, jednak o služební řád pro dělníky a zřízence obce pražské, upravený městskou radou dne 28. května 1920, čís. 5380 os. Leč z předpisů zákona čís. 16/1920 Sb. z. a n. nemůže v souzeném případě býti žalobní nárok vyvozován již proto, že žalovaná obec Praha má svůj vlastní statut (obecní řád ze dne 27. dubna 1850 čís. 85 z. zák. s pozdějšími doplňky) a že — jak bylo podrobně odůvodněno již v rozhodnutí čís. 4422 Sb. n. s. — zákon čís. 16/1920 Sb. z. a n. se na statutární obce nevztahuje, vyjmouc ovšem předpis § 24 o příslušnosti soudů (rozhodnutí senátu pro řešení kompetenčních konfliktů ze dne 25. května 1925, čís. 338 z roku 1925, uveřejněné ve sb. n. s. z roku 1925, jako dodatek III., str. 1951). Nelze-li v souzené věci použití ustanovení zákona o obecních zřízencích čís. 16/1920 Sb. z. a n., zbývá ještě uvažovati o tom, zda žalobní nárok má oporu v obsahu jmenovacích dekretů ze dne 1. září 1909 a ze dne 13. září 1912 a ve služebním řádu pro dělníky a zřízence obce pražské ze dne 28. května 1920 čís. 5380 os. Ze jmenovacích dekretů zjistil již prvý soud, že jimi bylo žalobci propůjčeno místo kostelníka na obapolnou čtrnáctidenní výpověď. Nemůže tedy žalobce z těchto dekretů vyvozovati právní nárok proti žalované obci, by ho ustanovila trvalým zřízencem ve svých službách. Pokud se týče služebního řádu ze dne 28. května 1920 čís. 5380 os., uvedl sám žalobce v žalobě, že se tento služební řád vztahuje na dělníky a zřízence zaměstnané při správě obecní a v obecních podnicích. Žalobce však dále přednesl, že byl ustanoven kostelníkem při farním kostele Nejsvětější Trojice v Praze, a tvrdil, že služba kostelnická jest jeho jediným a výhradním zaměstnáním, že jiné zaměstnání nevykonává a že požitky z kostelnictví jsou jediným pramenem jeho příjmů. Tímto svým přednesem odňal žalobce sám všechn podklad žalobnímu nároku, pokud byl opřen o služební řád pro dělníky a zřízence obce pražské. Úkony kostelníků jest totiž považovati, jak bylo vyloženo v rozhodnutí čís. 8569 sb. n. s., za služby k účelům bohoslužebným, za služby církevní, a služební požitky kostelníků patří k potřebám kostelním. Kostelnická služba jako služba církevní nemá nic společného se správou pražské obce a jejích obecních podniků. Žalobce jako kostelníka nelze tedy považovati za obecního zřízence, třebaš byl jmenován městskou radou v zastoupení žalované obce jakožto patrona pražských farních kostelů; služební řád se na něho nevztahuje a žalobní nárok nemůže z něho býti vyvozován.

Čís. 11940.

I když byly peníze uloženy na soudě podle § 7 cís. nař. ze dne 16. října 1914, čís. 284 ř. zák., jde o složení na soudě v nesporném řízení, o němž platí předpisy § 1425 obč. zák. Ustanovení § 6 (2) nař. o vyloučení právního pořadu nevztahuje se na řízení o vydání náhrady složené k soudu.

V nesporném řízení nelze věc složenou na soudě vydati věřiteli, když ukladatel tomu odporuje a nesporný soudce nemůže rozhodovati o oprávněnosti ukladatelova odporu. Lhostejno, že odpor proti vydání podal právní nástupce ukladatele.

(Rozh. ze dne 30. září 1932, R I 325/32.)

Důlní společnost B. složila na soudě odškodné podle § 7 cís. nař. ze dne 16. října 1914, čís. 284 ř. zák. Návrh věřitelů, by jim byly uloženy peníze vydány, soud první stolice zamítl, ježto se skladatelka (její právní nástupkyně) vyslovila proti vydání. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Složení peněz bylo na soud přijato, takže jde o složení podle § 1425 obč. zák. Soud má k žádosti věřitelů svoliti k vydání v nesporném řízení, neodporuje-li tomu dlužník (Krainz § 347). Odporuje-li však tomu dlužník, jakž jest tomu v souzeném případě, lze o vydání rozhodnouti jen pořadem práva (srov. čís. 4909 sb. n. s.). Jest vzítí zřetel i k tomu, že podle údaje rekurentů byl odškodňovací nález ze dne 23. října 1928 nejvyšším správním soudem zrušen, takže tu toho času vůbec není odškodňovacího nálezu. Z návrhu rekurentů plyne dále, že nejsou spokojeni se složenými penězi, takže jde o složení podle § 1425 obč. zák., ježto dluh nemůže býti zaplacen proto, ani věřitelé s nabízeným placením nejsou spokojeni. Zamítl proto soud první stolice právem návrh na vydání složených peněz, ježto dlužník s vydáním nesouhlasil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

I když peníze byly uloženy podle § 7 cís. nař. ze dne 16. října 1914, čís. 284 ř. zák., jest to složení na soudě v nesporném řízení, o němž platí předpisy § 1425 obč. zák. V nesporném řízení nelze však věc na soudě složenou vydati věřiteli, když ukladatel tomu odporuje, a nesporný soudce nemůže rozhodovati o oprávněnosti ukladatelova odporu. To se může státi jen ve sporu. Ustanovení § 6 odst. (2) zmíněného cís. nař. o vyloučení právního pořadu nevztahuje se na řízení o vydání náhrady na soudě složené. Nesejde ani na tom, že peníze uložila firma B, kdežto odpor proti vydání podala firma V., když, jak stěžovatelé sami uvedli, tato firma jest právní nástupkyní oné.

Čís. 11941.

Zvláštního soudního vyrozumění vymáhajícího věřitele o zrušení prodejového řízení movitostí není zapotřebí, byl-li vymáhající věřitel soudem vyzván k pojmenování kupce podle formuláře 276 s následky tam uvedenými a marně uplynula lhůta soudem mu daná.

Pojmenoval-li však vymáhající věřitel ve lhůtě kupce, pojmenovaný kupec se však k stanovenému prodeji z volné ruky nedostavil, měl exekuční soud, zrušivší pak prodejové řízení z úřadu, o zrušení vyrozuměti